

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,
VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ,

Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,

QUOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBUS,
*manè discutienda in Scholis Medicorum, die Martis vigesima-secunda mensis
Januarii. An. Domini M. DCC. LXXI.*

M. SIMONE ANTONIO BRINGAUD,
Doctore Medico, Præside.

An uterina placenta radix?

I.

UOD *Cotyledones*, in plerisque animalibus, nominârunt Medici, illud in hominibus *placentam* appellavit Fallopius (a). In homin. sicut in felle, euniculo, mure, &c. unica occurrit; in ovibus verò, capris, vaccis & aliis quibusdam, multiplex est & varias induit formas. Primo intuitu, tota carnea & quasi spongiosa videtur hæc Massa, plana & approximè circulum referens. Ab Anatomiis olim inter se dissidentibus

hand ritè cognita fuit, usque dum lumine novo corruscans Anatome, altiora talis substantiæ repagula scinderet, illiusque naturam in apertum proferret. Alii, cum Malpighio, *placentam* corpus esse glandulosum & ad hepatis structuram accedere contenderunt, unde illud sub *hepatis uterini* nomine designârunt; alii verò, cum Ruyschio, vasculosum rectius & ad autopsiam accommodatius affirmârunt. In hoc autem opinionum discrimine non amplius morabimur, sed, cum recentioribus Anatomicis quorum choream ducit vir Celeb. Antonius Paut huj. Scholæ Magister, etiam de arte obstetriciâ benè meritis, perspicacis Ruyschii mentem amplectemur, cui sic assentitur Boerhaavius (b). » Totum *placentæ* corpus arteriis innumerabilibus ubique dispersis

(a) Hieronymus Fabricius ab Aquapendente lib. de formatioe c. 3. de cotyledonibus.

(b) In-Anna Medica, 4. 67

» absque apparentibus glandulis, ut in cortice cerebri, venis artificio simili intertextis, folliculis & vasis lymphaticis imprimis constat, &c. Enim verò, orbicularis hæc Massa quam *parenchymatosam*, devio vel coagulato sanguine formatam, cum Erasistrato dixerunt veteres quidam, nil aliud est quam mira compages & intricatio vasorum diversis generis, vario modo cœnentium, inordinatè reptantium, se se mutuo decussantium, totidem areolas aut insulas describentium, ut toties patefecit, tam solers injectionum ars. Qualicumque sit placenta natura, innata nec minùs necessaria fœtui in uteri latebris recondito videtur, quam radix ipsa plantæ.

I I.

QUOT Miranda recondunt & exhibent variæ naturæ productiones, quot stupenda magis nec referenda miracula mortalium oculis subijcit hæc inextricabilis operatio quâ similis simili producendo gaudet, quâ supremum creatoris munus adimplet, amico numine, creatura! Elapsi sunt tandem tenebrarum illi dies, hæc tempora quibus hominum verecundia quædam, ne dicam vecordia, insano silentio premebat divinæ sapientiæ digniora organa quæ, ab orbe condito, genus humanum continuò renovant & posteritates ab interitu quasi vindicant. Hæc inhonesta turpiaque nominari voluerunt verecundiores homunculi, sed, eadem, æquiori jure, partes naturales & nobiles (a) vocabimus, cum operi naturæ nobiliori famulentur, cum è sacerdotali ministerio castratos & mutilos homines ablegaverint sacri codices, & ab aris nostris nunc penitus amoveant. Liquet igitur quid sentiendum de istis hominibus qui sollicità morositate torquentur, si fortè fatuum pudorem offenderint magis concinna artique congruæ voces; sed, eorum meticulosâ anxietate spretâ, de generationis functionibus quibusdam nos alloqui non pudebit, cum, in rebus physicis, nil minimi momenti videatur viris sapientibus veritatis metam collimantibus, nil Medicis quos Naturam in actu deprehendere juvat. Nec quidquam irritum agit hæc alma providaque parens. Uxori ut Marito fecunda suppeditavit genitalia quibus unionem & familiarum concordiam stabiliret, quibus nova & quasi perennis exurgeret soboles, undè vox Dei clamantis *crescite & multiplicamini* (b).

I I I.

UBI matura viro, post catameniorum stillatitium effluxum, conjugis procellosâ venere perciti æstuosus amplexus perpeffa est nupturiens virgo, ubi ex utero voluptatis æstro gestiente, ad ovaria perrexit vibrata feminalis aura, statim oriundum mox factum involvens ergastuli constringitur orificium, ne novæ prolis defluat materies. Sive per Fallopianas tubas tunc rigentes, sive per ignotos tramites ovaria penetrat feminis hæc vividior & volatilior portuuncula, instanti quo sit imprægnatio, eo nidu conceptum ordiri certo certius est. Quid sint ovaria docet Anatome; pariter explanat Physiologia quomodò suâ parte simbriatâ, proboscide velut, hæc amplectantur tubæ, ut maturum ovulum ad ovarii superficiem prominens & deciduum, in cavitatem suam urgere & in uterum sensim dimittere valeant. Intrâ parietes uteri delapsum, humore guttatim inibi exsudente nutritur; in dies adaugetur liquidi moles, itâ ut brevi superent ovulum (a), uocivasque pressiones eludat. Calore circulatorioque motu subtilior indefinenter evadit alibilis humor, imprimis per spongiosos ovuli mæandros repentes & conspicuos eò loci, ubi calycis beneficio, ovarii substantiæ adhærebat ovulum, è quo tomentosa sobolescunt vascula, quæ radicularum instar elongata & in utero fluctuantia, ejus fundo sæpissimè succrescunt, in illâ scilicet crassâ parte quæ media tubis interponitur (b), & cum uterinis lacunis (c) quibus mensstruus erumpit effluxus, inosculantur. Pedetentim sic sumit incrementum placentula, sic illius vascula inextricabili modo implexa, plantarum radículas tam exactè mentientia, infinitis luxuriant ramulis.

Primis conceptionis temporibus quibus crescente placenta distenditur etiam ovulum, nil aspectabile spargit hîc hospitans embryo. Tam exilia sunt prima illius lineamenta, ut antè decimum septimum diem (d), omnem oculorum aciem effugiant. Ovulum au-

(a) Anator.
d'Elister, t.
1. p. 386, de
la generation.

(b) Genesis,
liv. 1. ve si-
cul. 28.

(a) Boerl.
instit. Medic.
nº. 671.

(b) Haller,
prim. linæ.
rhyolog.
nº. 888.

(c) Anatomi-
d'Elister. De
velopp-m. de
Fœtu tom. 1.
Pag. 493.

(d) Haller,
lib. citat. nº.
889.

tem, bullæ quasi crystallinæ (e), humore pellucido repletæ, albuminis ovi prorsus æmulæ, in cujus centro nubecula spissior abdito sæui natales præstatura cernitur, specimen fidele gerit. » Ità humor uteri tenuis (f), serosus & lactis non dissimilis (g) ex villis arteriosis uteri in tenuia venosa ovuli vascula recipitur, hoc & unà foetum » alit. Indè tota conceptionis massula tunc decolor & pellucida. Aliquot autem post menses, quandò vasorum ampliores factæ sunt diametri ut latici coccineo liber pateat aditus, starim subnigrum colorem induunt placenta simul & embryo, cernitur punctum sapiens quod ex foetu ad matrem sanguinem agit. Quà proportionem igitur ovi & embryonis adaugetur moles, eadem gliscit ipsa placenta, quæ, (h) » Inæqualiter in tubercula » assurgens, in extensi uteri cavitates se insinuat. Uterina pariter dilatantur emissaria, quæ, osculatione reciproca, arteriosum sanguinem ad foetum per umbilicalem venam devehunt; dein per iliacas & umbilicales arterias ad placentam sanguis ille redux, respiranti matri subigendus iterum datur, ut nutritiâ lymphâ refarcitus & dives, novum denuò suscipiat orbem.

I V.

PLACENTAM utero radiculis suis inhaerentem & foetum ab iis vitam mutuantes vidimus, hanc cum vegetabilibus analogiam fusius prosequamur.

Ubi primum igitur terræ committitur faba, paulò post à se ipsâ mutatur, eâ proportionem scilicet quâ sensim humiditate circumfusâ penetrantur ejus involucria, & tota substantia interna tenui madore irrigua turget (a). Post primos sementis dies, faba novæ fabæ rudimentum continens fervido succo tumidum, in duos lobos dehiscit, ex quorum infimâ parte propè basim (b), organa bina vegetationi non minùs essentialia quam ipsum feminis corpus, oppositâ viâ sobolescent. Sursùm erumpit unum, alterum verò deorsùm. Hoc *radiculæ*, illud autem *plumulæ*, nomina gerunt. *Radicula* primum est radicis exordium, restquæ definitur hæc plantæ pars quæ prima terræ succum exsugit, & ad cæteras ejusdem plantæ partes devehit (c). Plumula intrâ duos feminis lobos recondita & quasi totidem clypeis circumvallata, radiculiæ basi insidens & ad oppositam partem vergens, plantæ caulem in posterum efformare debet. Nutritius è terrâ matrice succus emergens, feminis involucriorum humiditatis avidorum, porulis & vasis absorbentibus hauritus, repetitis admodum depuratur defæcationibus per feminis medullare corpus *parenchyma* dictum, in quo varias quasi coctiones subit, alimentorum in animalibus euehymorum mutationibus affines. Tot autem post repetitos circuitus, tot filtrationes & incernicula, volatilior indefessim evadit vegetationis ille succus, *radiculæ* nec non *plumulæ* magis congruam suppeditaturus alimoniam. Hoc indefinenti liquidi appulsu, fabæ ex omni peripheriæ suæ parte tumentis ampliantur succiteria vasa, sicque crescitans & ramulos suos extrâ lobos porrigens, radix seminalis (d) *radiculæ* nascentis primordia fingit. Hæc autem, tum deorsùm, tum ad latera reptando, novos edit tractus, nova capillamenta quæ radicalem in radicem brevi mutant. Evolutâ radice, sororians oritur *plumula*, ab eâ mutans alimentum versùs superiora resium (e) Radicis succus loborum humorem primigenium fursùm pellit & novam in plantâ circulationem aperit, præcedenti oppositam. Hoc modò crassefcit & explicatur *plumula*, è loborum à se mutuo recedentium sinu erumpens. Sic in feminibus orditur germinatio, sic à radiculâ procedit illorum evolutio, sic tandem fursùm atque deorsùm procerius evadit vegetabile regnum, cujus, tam invictè, nuperrimè probata fuit cum animantibus analogia (f).

V.

QUOD feminibus confert humus, id ovo fœcundato præstat uterus. Sunt ambo matricæ, pro variâ ætate annique tempestate feraces: ambo de foetuum suorum sorte ludentes, affines quàm maximè sortiuntur effecus. Enim verò, quid plantarum semina nisi ovula à staminum polline ubertatem suam deducuntia, dum illa mulierum etiàm in uterum delapsa, effœta sint corpuscula subventaneis ovis admodum similia, ni Maris aurâ seminali fuerint conspersa. In sinu terræ conditum turget, radicu-

(e) Anatom. d'Heister, pag. 508.
(f) Haller, prim. lin. n.º 318.
(g) Ibid. n.º 891.

(h) Boerh. iussit. Med. n.º 676.

(a) Anatom. des plantes, traduct. de Grew. ch. 1. pag. 19
(b) Ibid. p. 6 & seq.

(c) Insistit. de Tournesfort.

(d) Il. Trad. de Grew. p. 16.

(e) Id. Grew. pag. 16.

(f) Vid. Theum amantiss. Collegæ A. L. de Jusieu, 1770. An æconomiam animale in ter & vegetalem analogia?

las & radices edit semem, intumescit pariter ovulum in utero clausum, quod vascula mox p tentiora gerit. His radiculis nutritium succum haurit & præparat semen, suis, pari normâ, tomentosis & quasi è gossypio confectis, jam elaboratam uteri tenuiorem lympham mollis exfugit placenta. Quemadmodum autem radiculae plantarum in radices, hæ in furculos & caules desinunt, uti seminum *plumula* protert, sic arteriolæ venulæque *placentæ* in arterias & venas, ad fluidum crassius emigrandum, sensim aptiores evadunt, sic in majora vasa mutantur quæ funiculum umbilicalem & genuinum foetus caulem efformant. Abstrusum gnerationis negotium viris oculatoribus evolvi dum relinquimus, sed nostrum est inter uterum gerentem & feracem terram connexionem exhibere, radicularum placenta utero affixarum, cum plantarum & seminum radiculis glebæ inhaerentibus relationes ostendere, stirpium cum radicibus nexum & concatenationem, sicut umbilicalis funiculi, ad placenta vasa reciprocationem oculis subicere, uno verbo, ovulum utero conditum cum feminibus terræ mandatis conferre; unde per functionum analogiam & similitudinem concludere proum est:

Ergò uterina placenta radix.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Joannes-Baptista Franciscus DE LA RIVIERE, Consiliarius Medicus Regis ordinarius in ejus Castellato.

M. Petrus-Josephus MORISOT DESLANDES.

M. Carolus-Franciscus BOUITIGNY DESPREAUX.

M. Guido DANIE DESPARTUREAUX.

M. Henricus-Michael MISSA, Censor Regius Militarium Nosocomiorum ad Regis Exercitium Medicus.

M. Petrus LALOUETTE.

M. Cleriadus VACHIER.

M. Joan-Nicolaus MILLIN DE LA COURVAULT, Anatomes & Artis obstetriciæ in gratiam Matronarum Professor.

M. Petrus-Josephus MACQUER, Regia Scientiarum Academiæ Socius & Censor Regius.

Proponebat Parisiis THEOBALDUS NIZON, Sacro-Cæsareus apud Bituricenses, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus, Theses Author,
A. R. S. H. 1771. A SEXTA AD MERIDIEM.